OCHII SFINXULUI

ROBERT KRAFT

7

CU AUTOMOBILUL BLINDAT ÎN JURUL PĂMÂNTULUI

ROBERT KRAFT

OCHII SFINXULUI

CU AUTOMOBILUL BLINDAT ÎN JURUL PĂMÂNTULUI

NR. 7

V.1.0

Traducere de Petru Istrate
Grafica de Aurel Lupaştean

CAP. XVIII

ADAM VREA SĂ SE ÎNSOARE

(Continuarea ultimului capitol din broşura nr. 6)

Adam a întins deodată mâna şi a spus simplu:

— Leonor este acolo!

Ca şi atins de un fulger, Georg s-a întors în jurul axei sale, dar nu a văzut la început nimic. Mai târziu, în depărtare i s-a părut totuşi că pâlpâie o luminiţă slabă.

— Acolo este un foc!

— Fireşte.

— S-ar putea să-şi fi făcut oamenii tabăra acolo.

— Tot ce se poate.

— De unde aţi mai scos-o şi pe asta, că Leonor se află totuşi acolo?

— Am spus eu asta? Bine! Acum Chiar eu am îndoielile mele, dar în momentul când am spus cuvintele astea, am fost sigur că acolo o vom găsi într-adevăr pe Leonor.

CAP. XIX

ÎN MÂINILE CAZACILOR

Leonor se speriase numai în momentul când culanul crezut mort înviase deodată şi o pornise într-o goană nebună. Şi ce goană!

În clipa următoare, călăreaţa a văzut totul numai ca o posibilitate de amuzament. După ce fata a privit rana micuţă şi rotundă de la baza cefei, a realizat imediat ce s-a putut întâmpla cu animalul, întrucât citise şi ea şi auzise despre astfel de lovituri miraculoase.

Dar în momentul când au apărut şi ceilalţi culani, membrii ai hergheliei, care între timp se adunase, lui Leonor a început să nu-i prea placă toată întâmplarea.

Culanii veniţi aveau năravul să muşte cu sălbăticie pe orice călăreţ, care îndrăznea să se afle pe crupa unui component al hergheliei lor. Să sară de pe cal era extrem de primejdios. Nu avea în acest domeniu îndeajunsă experienţă şi cu siguranţă şi-ar fi frânt gâtul.

Iar herghelia îl aştepta pe armăsarul conducător.

Era oare acesta chiar culanul pe care-l călărea ea?

Leonor avea asupra sa, în buzunar, nu numai briceagul, ci chiar un pumnal serios, pe care l-a scos la iveală. Dar putea fi sigură că va lovi mortal culanul? Şi dacă totuşi se hotăra, unde trebuia să lovească? Dar dacă n-o să-i facă decât o rană superficială? Leonor a înţeles că aceasta ar fi echivalat cu o catastrofă, întrucât chiar dacă animalul s-ar fi oprit brusc şi-ar fi zdrobit de pământ toate oasele.

Dar iepele nu au aşteptat disciplinate întoarcerea stăpânului şi liderului lor, ci s-au răspândit din nou în toate direcţiile. Un astfel de stăpân care purta un om pe spinarea lui nu era de natură să le impresioneze. Şi armăsarului la rândul său nu-i mai păsa în aceste clipe prea mult de haremul său, nu mai încerca să le readune. Era el însuşi prea înspăimântat de povara pe care o purta în spate şi de aceea continua să galopeze mâncând

pământul spre nord.

Leonor se liniştise între timp. Odată şi odată puterile animalului vor secătui şi călăritul acesta avea să se sfârşească. Era sigură că automobilul îi va lua urma, deşi ea de pe spinarea bidiviului n-avea cum să vadă prea mult în jur. Intre timp, au început să se ivească anumite oportunităţi ce i-ar fi permis să încerce să alunece de pe spinarea culanului.

Automobilul dăduse în cursul zilei peste multe râuşoare de stepă cu maluri mlăştinoase, aşa că un salt pe un astfel de teren moale n-ar fi fost cine ştie cât de periculos.

Şi din nou a apărut un astfel de râu, dar de data asta pământul i s-a părut destul de tare şi asta se vedea din formatul ierbii. Mai era o posibilitate, să sară direct în apă, însă asta suna bine mai degrabă în teorie decât în practică.

Tot gândindu-se ce e mai bine pentru ea, culanul a depăşit între timp în goana lui şi pârâiaşul care se ivise în faţă. Goana continua mai bine de o oră de-acum şi Leonor ştia ce distanţă a putut străbate în vremea asta. Unde mai pui că putea să se fi scurs mult mai mult. Judecând după soare, părea să fi trecut mai mult decât estimase şi goana calului nu se domolea defel, ba chiar trecuse câteva râuleţe, fără să fi dat de un teren ceva mai moale şi mai mlăştinos.

Unde rămăsese Maximus. Maşina putea cu uşurinţă să întreacă viteza calului şi ar fi trebuit cam de mult să fi fost ajunsă.

Un sentiment neplăcut se strecura în sufletul neliniştit al fetei, ceea ce a determinat-o să pună din nou mâna pe pumnal. Înainte de a putea face uz de el, ca prin rănirea calului să-i domolească goana, privirea fetei a fost atrasă de perspectiva unui nou pârâu ce se cerea trecut, însă care de data asta, după natura şi abundenţa ierbii, anunţa un teren mlăştinos. Calul sărise deja în noroiul ce s-a împrăştiat cât colo şi tocmai acum puterile roibului începuseră să-l părăsească, dar în ciuda acestei situaţii, animalul tot nu renunţa să se întoarcă ca să o muşte.

Leonor se aştepta la asta, muşcătura încă o mai putea evita, Deodată culanul s-a trântit la pământ şi călăreaţa a reuşit în ultimul moment să evite căzătura, lunecând de pe spinarea acestuia.

A fost destul pentru ca animalul, simţindu-şi spinarea liberă, să se ridice şi s-o tulească de acolo cu toată viteza de care mai era în stare.

Leonor a răsuflat uşurată. Iarba deasă a împiedicat ca

picioarele ei să se afunde în mlaştină, doar copitele înguste ale culanului au reuşit să pătrundă puţin în noroiul invizibil.

Despre automobil mereu nici o veste. Dar ce se găsea dincolo de apă? O şosea, dar o şosea cu pietrele de hotar încă uşor de recunoscut.

Cât de mult spre mal o împinsese goana asta nebună a culanului! Hotărârea fetei era însă luată. Urma îndărăt a culanului nu o mai putea lua, în curând avea să cadă şi întunericul, cel mai bine era să aştepte aici pe şosea!

Leonor nu credea că Georg, în ciuda dibăciei sale, mai era în stare să se ia după culan. Şi asta pentru că la un moment dat urmele au fost acoperite de celelalte animale. În plus, ea îşi închipuia că Georg însuşi va ajunge la concluzia că ea, după ce se va descotorosi de cal, va rămânea aici, pe şoseaua principală.

De fapt, Leonor nu se înşela defel, întrucât şi Georg împreună cu Adam ajunseseră la aceeaşi părere, că tocmai aici, pe şoseaua aceasta, ea îi va aştepta, dacă era suficient de matură în gândire. Leonor s-a aşezat pe una din pietrele de hotar, hotărându-se să aştepte.

Chiar dacă cei doi vor face un ocol mai larg, excludeau de la început că ea va alerga fără ţintă prin stepă, până la urmă folosindu-se de uzul raţiunii, tot la această soluţie va ajunge. Adam, la rândul lui, era un om cu judecată sănătoasă, pe care se te puteai bizui.

Că nu va cădea întunericul înainte de a sosi automobilul, pe asta nu contau, mai ales că noaptea se anunţa rece şi ea era destul de sumar îmbrăcată.

Vânătoarea asupra culanilor începuse când Tom era tocmai pe cale să servească prânzul, care după obiceiul englezesc era luat destul de târziu şi pentru Leonor însemna şi masa principală a zilei.

Nu-i de mirare că după atâta alergat prin stepă, mai ales că nici nu apucase să mănânce, i se făcuse o foame cumplită. Degeaba a încercat din râuleţul apropiat să-şi mai domolească răzvrătirea stomacului cu câte o înghiţitură de apă. Speranţa n-a părăsit-o însă şi se mai gândea că această aventură de vânătoare o să fie o amintire valoroasă.

Şi deodată, iată o luminiţă, exact la vest de ea!

Pâlpâia în întuneric, se părea chiar că vine din mijlocul drumului, ca şi cum ar fi fost un foc de tabără.

E de la sine înţeles că Leonor a pornit direct înspre sursa de lumină. În caz că tovarăşii săi o căutau, trebuia să le vină în

întâmpinare. Leonor nu cunoştea ce-i frica, mai ales că ştia prea bine că locuitorii stepei considerau ospitalitatea ca ceva sfânt şi chiar în locul spre care se îndrepta cu îndoială, Leonor a crezut de cuviinţă să-şi încerce şansele, mai ales că foamea o chinuia din ce în ce mai rău.

Aproape un sfert de oră i-a trebuit lui Leonor să ajungă la foc, în jurul căruia a desluşit câteva siluete şi acum s-a convins că plasamentul focului nu era nicidecum pe mijlocul şoselei, ci undeva lateral, pe marginea acesteia.

În preajma focului stăteau patru oameni fumând şi privind la două hartane de came ce se prăjeau pe crăcane. După cum arătau acestea, păreau să fie păsări şi anume, din neamul dropiilor uriaşe.

Oamenii, cel puţin după port, păreau să fie cazaci, întrucât numai aceştia, chiar în toiul verii, mai păstrau în îmbrăcăminte câteva resturi din blănurile pe care le purtau de altfel cu regularitate în restul anotimpurilor. Lângă ei zăceau pe jos câteva carabine şi săbiile, în timp ce la centuri, în afară de revolverul de serviciu, mai erau înfipte şi pistoalele moştenite de regulă din tată în fiu, în plus, mai aveau şi accesorii, temuta „nagaică”, un fel de bici scurt din fâşii din piele împletită. Prevăzute cu gumă sau cauciuc şi acestea proeminente la capătul biciului, străluceau parcă ireal în mâinile cazacilor!

Trei din cei patru erau cazaci adevăraţi cu chipuri primitive, cel de al patrulea însă avea o cu totul altă înfăţişare şi părea a fi un ofiţer. Acesta, un rus blond din vestul îndepărtat, se citea pe faţa lui că avea o oarecare instrucţie, cu totul deosebit de brutele care-l însoţeau. După cum şi-a putut da imediat seama Leonor, acum chiar dacă ar fi vrut n-ar mar fi putut face cale întoarsă, deşi nu avea pistol.

La apropierea lupului sau al altui animal de pradă, cu siguranţă comportamentul lor ar fi fost diferit. Cazacii nu s-au ridicat deloc în picioare, ci au privit-o pur şi simplu pe alba care se apropia cu o nedisimulată uimire.

Leonor a fost întâmpinată cu strigăte în limba rusă, pe care bine înţeles ea nu le putea pricepe.

— Vorbeşte vreunul dintre domni engleza?

Da, ofiţerul înţelegea franceza, care în anumite regiuni ale ţării era singura limbă de circulaţie internaţională ce se vorbea, dar în afară de cunoştinţele de limbă franceză nu s-au contaminat şi de politeţea francezului.

— Fătucă, de unde naiba ai apărut şi tu aici?

Leonor nu avea deloc intenţia de a se lăsa tratată astfel.

— Mademoiselle Morris! a stabilit ea pe un ton tăios.

Şi asta a avut ceva rezultat, locotenentul a părut încurcat, dar nu s-a ridicat în picioare ca să se prezinte.

— Bună seara, domnule! a continuat Leonor în franceză.

— Bună seara domnişoară, dar din nou, de unde naiba aţi apărut aici?

În cuvinte şi propoziţii cât mai laconice, Leonor a explicat cum un automobil venind din New York într-o călătorie în jurul lumii a traversat strâmtoarea Beringşi…

— Cum? Doar nu sunteţi americanca ce a strivit un om cu maşina ei.

Leonor era mai mult uimită decât speriată.

— De unde aţi aflat asta?

— Am citit despre toate astea dintr-un ziar din Irkuţk. Aceasta a fost mai degrabă o informaţie telegrafică.

— E posibil. Irkuţkul este contactat la reţeaua de comunicaţie. Prin urmare, sunt urmărită cu un mandat de arestare!

— Aţa? a sunat răspunsul ofiţerului pe un ton aproape indiferent. Oricum, sunteţi în Rusia şi prin urmare mandatul nu mai e valabil. Asta se menţiona şi în anunţul ziarului. Aşadar, aţi traversat într-adevăr strâmtoarea Bering cu automobilul?

— Aşa cum am şi povestit.

— Şi cum de aţi ajuns până aici? Unde vă este automobilul?

Leonor s-a văzut nevoită să-i povestească despre vânătoarea de culani şi păţania ei cu călăritul şi cum a fost nevoită să aştepte pe şosea sosirea camarazilor săi.

— Automobilul poate în orice clipă să sosească aici, a încheiat ea, dar eu sunt de multă vreme fără hrană, mor aproape de foame şi-i rog pe domnii de faţă să-şi onoreze normele general cunoscute ale ospitalităţii.

Fără să clipească, ochii celor patru oameni rămăseseră aţintiţi asupra tinerei şi frumoasei fete, în timp se povestea.

— Şi spuneţi că aţi părăsit automobilul acum şase ore? a întrebat din nou locotenentul.

— Cam atâtea ore apreciez să fi trecut de când am părăsit automobilul.

— Dar pe cuvântul meu, cum puteţi fi atât de sigură că automobilul ar putea sosi aici oricând?

— Am văzut în depărtare lumina farurilor maşinii, care cu siguranţă face acum ocoluri mai largi şi până la urmă va sfârşi găsindu-mă.

— Da. Vreo câteva luminiţe pâlpâitoare am văzut şi noi…

— Văd că-mi refuzaţi ospitalitatea pe care v-am cerut-o. Prin urmare, noapte bună, domnule!

Leonor s-a întors pentru a-şi relua drumul îndărăt.

— Nu, nu, aţi înţeles greşit. Friptura noastră încă nu-i gata, dar nu mai este mult. Aşezaţi-vă lângă noi.

Leonor s-a întors din nou şi-a căutat un loc de şezut în faţa unuia dintre cazaci, a primit de la acesta un cuţit şi s-a uitat plin de poftă înspre cele două dropii puse la fript.

Cititorul trebuie să fi observat până acum că Leonor n-a respectat cu stricteţe în relatarea ei adevărul. Dar această fată yankee, care văzuse lumea şi a avut posibilitatea de a cunoaşte mulţi oameni, ştia prea bine ce făcea, calcula totul raţional şi cu sânge rece. Ştia că o pândeşte un pericol stând la masă cu aceşti oameni, cu o privire lacomă şi alunecoasă. Ce ar fi realizat dacă ar fi încercat să se îndepărteze repede, aşa cum arătase înainte că intenţiona s-o facă? Dacă aceşti oameni aveau într-adevăr ceva rău în cugetul lor şi-şi puseseră în gând asta, n-ar fi ajutat-o cu nimic încercarea de a fugi, ar fi ajuns-o imediat şi în plus ar fi fost flămândă şi fără putere la discreţia agresorilor.

Nu, dimpotrivă, trebuia să se arate calmă şi netemătoare.

În timp ce cu toţi începeau să-şi devoreze carnea, nu conteneau să o privească. Şopteau totodată ceva tainic între ei înşişi, apoi izbucneau din nou în râs, continuând s-o fixeze insistent, apoi a început să vorbească alcoolul din cele câteva sticle de rachiu, pe care între timp le goliseră. Soldaţii voiau pur şi simplu ca şi ea să participe la festin şi să bea în rând cu dânşii. Ba mai mult, locotenentul a recurs la diferite tertipuri de genul: să închine în onoarea preşedintelui Statelor Unite, dar Leonor a rezistat până la sfârşit, închinând doar cu apă.

Acum că era sătulă, a înapoiat cuţitul şi s-a ridicat în picioare:

— Vă mulţumesc foarte mult, oameni buni, pentru ospitalitate, e vremea să mă întorc la locul meu, unde îi voi aştepta să-mi vină camarazii. Automobilul trebuie să sosească din clipă în clipă. Sper să vă mai putem găsi pentru a vă reîntoarce ospitalitatea. Noapte bună, domnule!

În timp ce vorbea, paşii săi alunecau treptat spre periferia de unde razele flăcărilor se pierdeau în imensitatea stepei. Chiar dacă în aparenţă comportamentul lui Leonor degaja naturaleţe şi curaj, în realitate numai inima ei ştia cum se zbătea în colivia ce i se spune coşul pieptului. Acum, acum se va decide totul! Fiecare pas o apropia de un moment decisiv, care putea însemna mai

mult decât moartea sau viaţa.

Dar lucrurile nu se puteau sfârşi aşa. Sorţi îi păreau să-i fie împotrivă.

— Opreşte, opreşte, chiar aşa de repede nu merge! s-au auzit câteva strigăte în spatele ei, când ea de-abia făcuse zece paşi spre libertate.

De fugit nici nu putea fi vorba. Aparent detaşată, Leonor s-a întors spre cei patru soldaţi, tocmai la timp când aceştia se ridicaseră în picioare şi erau pe punctul de a alerga după ea.

Lumina flăcărilor ajungea până la Leonor şi în această clipă hotărâtoare, în mod ciudat fata se simţea eliberată de presiuni şi emoţii. Acum venise momentul decisiv, viaţă sau moarte şi încă ceva pe deasupra.

— Ce doriţi, mă rog?

— Ei fătuco, nu mai face pe naiva că nu ştii ce dorim de fapt de la tine, a râs locotenentul.

— Camarazii mei pot sosi în orice clipă.

— Ei, pe dracul, păpuşo!

Dintr-o dată Leonor, printr-o smucitură, i-a smuls de la centură revolverul locotenentului, dar înainte de a putea face uz de acesta, a fost apucată din spate de braţe vânjoase, iar arma i-a fost imediat luată din mână.

— Cruţă-mi viaţa. N-am nici un ban la mine! a strigat Leonor cuprinsă de panică.

— Bani? Eu vreau cu totul altceva de la tine, nu bani.

Deodată ochii acestei extraordinare actriţe care era Leonor au scăpărat:

— Nu sunteţi prin urmare tâlhari?

— Suntem soldaţi ai unui regiment de cazaci în slujba tătucului nostru, ţarul.

— Ei, atunci, domnule, ce doreşti de la mine? Dacă nu să mă jefuieşti?

— Încă mai şi întrebi, copilă frumoasă! a râs locotenentul. Aici în stepa siberiană femeile sunt un articol extrem de rar şi omul trebuie să preţuiască ocazia unică ce i se iveşte, să-i pice în mână o fată albă atât de frumoasă, cum eşti tu, porumbiţa mea.

Ochii fetei îl privea fix pe ofiţerul, care n-ar fi produs de altfel deloc o impresie proastă în orice salon.

— Sunteţi ofiţer, domnule!

— Locotenent şi înainte cu doi ani nu credeam că va fi necesar să-mi caut o iubită în stepa siberiană.

Pe faţa lui Leonor a apărut acum chiar un zâmbet.

— Şi ştii dumneata cine sunt eu? a întrebat ea cu acelaşi zâmbet nedisimulat pe faţă.

— Ei, cine?

— O americană independentă care face o călătorie cu automobilul în jurul lumii, pentru aventuri şi experienţe, dintre cele mai interesante. Nu, domnule locotenent, nu mă dau în lături de la nici o aventură interesantă, dar trebuie să ştiu dacă este una reală şi acum cred că mă găsesc printre tâlhari şi răufăcători ce vor să mă jefuiască şi să mă ucidă, iar acest lucru îl găsesc puţin interesant. Însă altfel... eu cred că greşeala s-a lămurit oarecum.

Locotenentul a izbucnit la rândul său într-un râs răsunător.

— Aşa, aşa! Bine, vino îndărăt la foc. O îmbrăţişare forţată poate că e plăcută, dar în fine... bine că s-a terminat aşa.

Lui Leonor i s-a dat drumul şi ea s-a întors lângă foc împreună cu cazacii. Sticlele de rachiu au început din nou să circule, dar băutura a fost de fiecare dată refuzată de către fată, până ce locotenentul a încercat să-şi pună braţele pe lângă şoldurile sale.

— Nu prea cred că se cuvine, aici în faţa cazacilor dumitale! Nu, chiar aşa de libertină nu sunt nici când e vorba de dragoste.

Locotenentul s-a supus dojenilor ei, spunând doar că vrea doar să-i încerce talia. Ei şi-a luat pătura de blană pe care şezuse până atunci, i-a făcut cu ochiul lui Leonor, care l-a urmat în stepa întunecată.

Cei trei cazaci au rămas îndărăt la foc, stând ghemuiţi în jurul acestuia, glumind şi zâmbind, cu privirea îndreptată câteodată în direcţia unde dispăruseră cei doi.

Trecuse deja o jumătate de oră, dar deşi cei trei mai erau ghemuiţi în jurul focului sporovăind, nu le mai ardea deloc de glumă şi nici nu mai râdeau defel. În cele din urmă au devenit destul de nervoşi.

Începuseră să înjure şi priveau tânjind în aceeaşi parte. Printre cazaci totul trebuia împărţit. Voia locotenentul să facă acum o altfel de împărţeală? Aha, dar asta nu se cade!

Deodată atenţia cazacilor a fost captată de cu totul altceva. În partea sudică a stepei a apărut o luminiţă, care se făcea tot mai mare, până ce i-a învăluit într-o lumină albă pe toţi.

Cazacii au recunoscut imediat un fel de automobil, puternic, care odată sosit, a stopat chiar în faţa focului lor.

— Domnule locotenent, domnule locotenent, s-au pornit să strige cazacii. A sosit într-adevăr automobilul aici.

Dar nici un răspuns nu s-a auzit din partea aceea.

— Locotenente, locotenente!

Din nou apelul a rămas fără răspuns.

— Trebuie să-l trezim, sigur că a adormit, copleşit de prea multă dragoste.

Unul din cazaci a sărit în picioare şi a pornit alergând undeva în stepa întunecată, crezând că va da curând de comandantul lor, dar mai apoi s-a reîntors, a rupt o creangă pe care a aprins-o la foc, vrând să pornească din nou cu această făclie în stepa nesfârşită, pentru a găsi locul unde ofiţerul îşi întinsese blana sa.

— Locotenentul este mort, e asasinat! a urmat strigătul de groază al acelui om.

Da, într-adevăr, ofiţerul de cazaci a fost găsit culcat pe blana lui mort de-a binele, cu o rană în inimă, în care era împlântat chiar pumnalul lui Leonor.

CAP. XX

ADAM PE JUMĂTATE ARTIFICIAL

Automobilul a ajuns curând lângă foc, iar pe uşa din faţă a sărit afară Georg, urmat imediat de Adam.

— Nu a sosit la dumneavoastră o tânără doamnă?

— Aici sunt! a răsunat deodată vocea lui Leonor, care stătea deja în dreptul cabinei şoferului, cu mâinile încrucişate pe piept, dar palidă ca moartea. Pentru Georg era suficient atât, a scos un chiot de triumf, care dinspre partea cazacilor a fost întâmpinat cu înjurături îngrozitoare.

— Femeia asta ne-a omorât locotenentul!

Fireşte că Georg n-a putut înţelege nimic din toate astea, în afara cuvântului inimă, care-i suna strident.

Era folosit de cazaci, care onorează actele de răzbunare şi legile sângelui, era vorba de nişte soldaţi cărora le fusese omorât locotenentul şi nu de către orişicine, ci de către o femeie. Nu s-au limitat defel numai la înjurături şi ameninţări. Primul dintre ei şi-a apucat sabia în mână şi a încercat să aplice o lovitură omului dintre străinii care-i stătea cel mai la îndemână, o lovitură atât de puternică şi de dibaci ţintită, încât ar fi despicat, sau mai degrabă, ar fi desprins capul omului de la stânga la dreapta. Şi acest cap aparţinea tocmai meşterului Adam Green. Acesta nu avea însă nici un chef ca tocmai capul său împodobit cu cilindru să fie demolat de o atare măciucă. S-a aplecat fulgerător, sabia a şuierat pe deasupra capului său, cazacul a mai lovit o dată ca să-l taie pe Adam în piciorul drept, deasupra şoldului, despicându-i-l de trunchi.

Georg văzuse gestul şi mai ales când s-a prăbuşit Adam, a scos un strigăt nearticulat şi s-a repezit la rândul său. Nu era înarmat, dar la forţa lui nici nu era necesar.

Înainte ca soldatul să apuce să lovească a treia oară cu sabia

sa, pumnul lui Georg l-a lovit exact în mijlocul frunţii. S-a auzit un sunet de parcă ar fi plesnit un bostan şi cazacul s-a prăbuşit cu capul spart în iarba stepei. Ceilalţi doi au apucat să-şi scoată revolverele de la centură, doar atât, deoarece Georg s-a şi repezit în mijlocul lor ca o panteră, i-a apucat şi i-a ciocnit deodată, în aşa fel încât i-a lăsat laţi la pământ. Toţi trei erau de-acum lichidaţi şi pe cel de-al patrulea îl ucisese Leonor mai devreme.

Georg s-a întors imediat spre locul unde aparent meşterul Green trebuia să zacă în sângele său, când spre marea sa surprindere l-a văzut pe acesta cum aleargă liber şi sănătos prin stepă înspre automobil, dar numai cu un picior ca un cocostârc,

pe stângul, în vreme ce piciorul drept şi-l ţinea sub braţ, încă îmbrăcat în pantalonul negri şi purtând nelipsitul pantof din pâslă.

— Ei, aşa o mojicie nu mi-a fost dat să mai trăiesc, se plângea omuleţul neîncetând să se ţină de picior.

Şi aşa, în poziţia aceea caraghioasă. Până la urmă Adam Green a reuşit să se urce în automobil.

Lui Georg i se părea în continuare că visează. Nu mai văzuse aşa ceva şi ar fi dorit o explicaţie, deşi aceasta era la mintea omului.

— Mister Green are un picior de gumă, a spus unul dintre montori. Care sărise şi el între timp afară din automobil.

Aşadar, asta era. De-abia acum cazul era încheiat şi rezolvat în ceea ce-i privea.

Când s-a întors încă o dată pentru a privi cadavrele, a văzut-o pe Leonor palidă, ca moartă. Cei doi s-au privit în ochi o bună bucată de vreme şi nu şi-au mai spus nimic, întrucât se stabilise de îndată un fel de înţelegere tacită între ei.

— Ai mai omorât vreodată vreun om în viaţa dumitale? l-a întrebat Leonor ca de la o mare depărtare.

— Mai bine nu mă întrebaţi, a spus Georg, privind mohorât înspre cele trei cadavre, care toate aveau capetele sparte.

— Eu nu, tipul de dinainte nu a fost decât un animal, căruia i-am înfipt pumnalul până în plăsele în inimă.

Din nou s-au privit cei doi, lung şi în tăcere.

— Cum s-a ajuns la asta?

Leonor i-a povestit pe scurt cum s-a încheiat călăritul pe spinarea culanului, cum ofiţerul cazacilor a ademenit-o să plece de lângă foc, iar ea i-a dejucat planul şi pentru a putea să evadeze, l-a ucis.

Când a auzise că vine automobilul, a dat fuga încoace.

— Îmi pare foarte rău că vi s-au întâmplat toate astea.

— O să aibă oare urmări, în sensul că vom fi traşi la răspundere?

— Nu. Pentru cazacii ăştia nu se va mai sinchisi nimeni. Adică în Rusia nu vom rămânea ca să fim traşi la răspundere. Ceea ce se petrece în afara graniţelor sfintei Rusii nu mai există nimic pentru aceştia. Prin urmare, nu ne va urmări sau acuza nimeni.

Georg a poruncit celor doi muncitori să îngroape cadavrele, a eliberat caii soldaţilor şi s-a urcat din nou în maşină.

În compartimentul lui era aşezat meşterul Adam ţinându-şi pe genunchiul stâng piciorul drept desprins de trunchi, adică piciorul

fals, bâjbâind cu degetele în preajmă. Încolo nu era de văzut decât nişte feşe şi vergele dintr-un material pe care sabia nu reuşise să le despice.

— Aşa o mojicie! continua să se plângă acesta când l-a văzut pe Georg stând în pragul uşii. Să-mi taie el piciorul, acum cât timp o să-mi mai ia până reuşesc să mi-l cos la loc! Chiar şi pantalonul are nevoie de cusătură.

— Ai reuşit însă să mă sperii al dracului de tare, Mister Green, l-a dojenit Georg.

— Eu, dar cum aşa?

— Ei, când am văzut că soldatul acela ţi-a desprins piciorul, m-am gândit că vei sângera de moarte. De unde să fi ştiut că ai un picior artificial?

— N-ai ştiut? Dar îţi spun că am fost cu adevărat ciopârţit. De altfel, îmi lipseşte piciorul drept şi nu stângul, ochiul drept şi urechea stângă, împreună cu toţi dinţii. În plus, mi-am zdrobit şi căpăţâna. Să mă fi cunoscut înainte!

Georg a luat acum o figură nouă, nouă, întrucât nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Cum, întreaga ţeastă zdrobită? a repetat el mecanic ultimele cuvinte.

— Da. Bineînţeles, dar ce-ai crezut. Ce-ţi închipui că nu mai am nici un fir de păr pe cap! Că am chelit cumva? Crezi poate că ţeasta asta pe care îmi port pălăria este una naturală? Mai gândeşte-te!

Şi şi-a dat în acelaşi moment cilindrul ce-i servea de pălărie jos şi abia acum a văzut Georg, spre imensa lui surprindere, o cicatrice care-i înconjura capul la bază, unde se vedea o cusătură care-i ţinea ţeasta nouă. Artificială, lipită de corpul său.

— Şi; şi. Pe toţi dracii, a bolborosit el fără să poată pricepe ceva, ce mai rămăsese atunci întreg din omuleţul căruia îi revenea cinstea de a-i fi tovarăş.

Întotdeauna şi-a invidiat camaradul pentru dantura lui puternică, impecabilă, de un alb strălucitor.

— Ei, nu-ţi vine s-o crezi, nu? Ia fa bine dumneata şi uită-te aici.

Şi jupânul Green şi-a dus mâna la gură. De unde şi-a scos partea superioară şi inferioară a danturii.

— Ei, vezi, asta înseamnă muncă admirabilă de dentist, a spus el după ce şi-a potrivit la loc dantura. Şi ţine al naibii de bine, nu-mi cade orişice aş mânca şi nici nu mă dor dinţii. Şi mai ştii dumneata cine a fost dentistul?

— Nu!

— Nu-ţi vine să crezi, ai? Află că eu am fost propriul meu medic stomatolog şi materialul, ca şi manopera îmi aparţin.

— Şi; şi urechea?

— Şi asta-i artificială! Adică cea stângă. Aceasta este carne de hienă. Nu poţi să o deosebeşti de cea dreaptă, nu-i aşa? Numai pe câini nu-i poţi înşela, adică pe masculii de hienă, care o miros numaidecât.

— Şi ochiul, a continuat Georg îngrozit de toate cele ce i se relatau de câteva minute încoace.

— Şi acesta-i artificial. La cel drept mă refer. Dacă amândoi ar fi din sticlă, e cât se poate de clar că n-aş mai putea să văd, nu-i aşa?

— Dar cum e posibil! s-a mirat Georg.

Doar îl privise de nenumărate ori direct în ochi pe acest omuleţ caraghios şi niciodată nu i-a trecut prin minte că ochiul drept ar fi deosebit de stângul, era totdeauna aceeaşi privire şi se rotea precum celălalt în orbita sa.

— Nu-ţi vine a crede, nu? Ei bine. Uite aici!

Şi ca la un spectacol de prestidigitaţie, meşterul Green şi-a scos ochiul drept din orbită, prezentându-i-l în palmă.

— Din nou propria mea invenţie, a continuat el în timp ce şi-l potrivea la loc.

— Şi; şi… mâna dumitale. S-au mişcat în neştire buzele unui Georg complet uluit.

— Şi ea artificială! Mă refer la cea stângă.

— Dar poţi să-ţi foloseşti mâna şi să-ţi mişti degetele foarte bine.

— Şi de ce n-aş putea, mă rog? Când braţul se întinde, desfac şi degetele şi când braţul se îndoaie, la fel fac degetele.

Tot invenţia mea, ca şi piciorul de cauciuc.

Aproape cu un sentiment de evlavie, amestecat cu o bună doză de groază a privit acum Georg pe omuleţul care-şi avea jumătate din trup modelat după propriile standarde artistice.

— Vai, omule, Mister Green, vreau să spun, ce a rămas atunci natural la dumneata?

— Păi, au mai rămas destule, în primul rând propria greutate, nasul, urechea dreaptă, ochiul stâng, mâna dreaptă şi piciorul stâng. Creierul de sub ţeastă, pe care n-am putut să-l inventez şi… pântecele, fireşte!

Acum Georg chiar că nu mai ştia dacă trebuie să râdă sau să tremure. Şi asta în timp ce Adam contempla cu o privire ciudată

propriul lui picior drept, pe care-l ţinea în poale.

— Vezi dumneata, Mister Hartung, paguba şi necazurile mele sunt pe jumătate depăşite, de vreme ce mă simt în posesia piciorului. Vei vedea dumneata în curând cât de bine am să pot dansa pe propriile mele gambe.

Pot să mă iau la întrecere cu cei patruzeci şi unu de ani ai mei şi cu piciorul meu de gumă cu orice tinerel cu gură mare. Asta nu trebuie să o uiţi, Mister Hartung şi mai adu-ţi aminte de una. Când se va ivi ocazia, o să-i fac cuvenita propunere de căsătorie lui Leonor, aşa să ştii!

Asta chiar că era prea mult pentru tânărul Georg. A simţit cum un curent misterios îl străbate din cap până la picioare, s-a ridicat şi a vrut s-o ia la sănătoasa. Cuvintele, ultimele cuvinte spuse de către omuleţul verde l-au reţinut.

Omuleţul, care îşi pusese ochelarii cu ramă de corn pentru a se putea deda muncii şi-a îndreptat privirea înspre el. Posesorul acestor sticle îl privea insistent pe Georg:

— Ia aşteaptă, rogu-te, puţin. Ce se petrece cu dumneata, de ce vrei s-o rupi la goană? Pentru că vreau să o cer în căsătorie pe Leonor? Nu. Nu trebuie să te temi. M-am gândit şi eu, m-am înşelat de fapt cu iluzii. Nu prea merge să-mi demontez piciorul, mâna sau ochiul într-o căsnicie, creierul lui Adam Green încă mai stă la locul cuvenit, ca şi inima de altminteri… ha, ha, ha! Dragă Hartung, n-ai de ce te teme, dar nu-ţi fac o adevărată concurenţă. Aşa că de ce să fugi? Ei, vezi, poţi să rămâi, ştii tu şi ştiu şi eu prea bine ce ştii.

CAP. XXI

PRIN DEŞERTUL GOBI

În ce priveşte călătoria prin Siberia, mai trebuie menţionat numai că automobilul a făcut o pauză de patru zile. Se temeau de iminenţa ruperii unei axe principale la maşină. După informaţiile pe care le-a dat Georg, trebuiau să ajungă la o pădure împădurită, lângă un lac bogat în ape, situată undeva în Transbaikal, aproape de graniţa cu Mongolia. Aici, lângă o micuţă cascadă ce trecea deasupra unui teren mlăştinos, se dezvoltă sub stejari umbroşi, o idilă pe care Leonor nu visase să o întâlnească când pornise în călătorie.

Acolo, pe un bloc uriaş de piatră, pe care l-a ales Leonor ca potrivit de nicovală, într-un foc puternic de lemne, s-a sudat corpul principal al axului ameninţat să cadă.

Harnicii fierari au lăsat să le pice ciocanele într-un ritm de trei schimburi. Şi montorii au avut de lucru şi cu alte piese ale automobilului patru zile încheiate.

Leonor visa pe sub arbori, râdea de sine însăşi cât de obtuză putuse să fie şi se hălăduia împreună cu Georg la partide de vânătoare, în urma cărora le-a reuşit să doboare până şi un urs de dimensiuni respectabile.

Ţinând seama de sfatul lui Georg, pasagerii automobilului s-au îmbogăţit cu doi noi membri.

În împrejurimile cascadei se bucurau de societatea unui numeros neam păsăresc, care în ceea ce priveau mişcările şi ciripitul se asemănau coţofenelor, numai că beneficiau de un colorit mai generos şi de o delicateţe deosebită.

Ore întregi Leonor putea observa ritualul de curtare a vreunei perechi, cum nici una din partenere nu-şi permitea să mănânce de una singură, ci o hrănea pe cealaltă.

Numele lor ştiinţific, zoologic, Georg nu-l cunoştea, dar şi-a amintit că localnicii le socoteau un simbol al dragostei şi credinţei dintre parteneri.

Acest simţământ de fidelitate este la această specie mult mai

bine dezvoltat decât la altele. Ele nu pot trăi despărţite şi preferă să moară de foame într-o colivie dacă îi este luat partenerul sau partenera. Sunt în stare să urmărească zile întregi un vapor, dacă pe acesta este în prizonierat partenerul de viaţă.

Georg a împletit cu îndemânare din crengi un soi de colibă, i-a făcut o uşiţă care se deschidea foarte uşor şi după ce a prins una din aceste păsărele. A vârât-o înăuntru. N-a durat mult şi a venit şi cea de a doua păsărică, forţând intrarea pentru a aduce soţului iubit un viermişor.

— Dacă se poate amenaja un dispozitiv care permite numai uneia dintre păsări să iasă afară, cealaltă continuă să rămână captivă înăuntru, dar care să permită totuşi celei ce a putut evada să reintre, atunci se poate garanta păstrarea perechii. Chiar dacă unui membru i se garantează libertatea totală.

Pentru a realiza această problemă pur mecanică, lui Leonor nu i-a luat decât foarte puţin timp. A construit un fel de cuşcă ce se deschidea înspre înăuntru, dar care nu se deschidea în afară decât o singură dată.

Perechea de păsări captive a înţeles destul de repede însemnătatea clapelor ce se deschideau înăuntru. La început au vrut să iasă amândouă afară. N-a mers. N-a durat însă mult şi perechea s-a descurcat, bărbătuşul reîntorcându-se cu un fluture în cioc.

Colivia a fost atârnată în compartimentul folosit de bucătărie şi una sau alta dintre păsări ieşea în libertate să-i aducă celeilalte insecte, sau alte lucruri de mâncare.

Atunci când automobilul s-a pus în mişcare, păsările s-au lămurit curând că evadarea uneia dintre ele nu mai era posibilă, întrucât nu mai exista cale de întoarcere. În acest caz, automobilul se oprea aşteptând pasărea întârziată. Până la urmă au rămas ambele în colivie şi s-au mărginit să se hrănească cu mei, boabe de orez şi fărâmituri de pâine.

Pasagerii s-au bucurat foarte mult de prezenţa acestor noi musafiri înaripaţi, care s-au familiarizat cu ei mâncând din farfurie, fără să bănuiască că în curând că tocmai aceşti prieteni zburători îi vor salva de la o moarte sigură.

Au mai depăşit un lanţ muntos şi acum în faţa lor se întindea nemărginitul deşert Gobi, care după Sahara este cel mai mare de pe planetă, o regiune de patruzeci şi două de mile pătrate germane, mult deosebit totuşi de deşerturile africane.

Deşerturile africane, arabe sau asiatice sunt mări de nisip galben, care numai în cazuri excepţionale lasă să iasă la

suprafaţă un tufiş sau altul spinos, presărat din când în când de câte un izvor de apă de fântână în mijlocul unei oaze.

În aceste oaze deşi creşte puţină vegetaţie, palmierii nu ajung niciodată la dimensiunea normală şi totuşi, prin comparaţie, prin întinderea dezolantă nisipoasă, aceste oaze capătă semnificaţia paradisului pământesc.

Deşertul Gobi este altfel, nici măcar nu are caracteristicile unui deşert adevărat. Deşi aici se întind porţiuni mari lipsite de vegetaţie, nisipoase în esenţă, e vorba mai mult de o stepă. Peste tot cetele de nomazi sunt în căutarea hranei, foarte multe cursuri de apă brăzdează întinsurile stepei, iar izvoarele sunt nenumărate.

Şi cu toate astea, în ciuda acestor particularităţi, străbaterea acestui gen de deşert de către caravanele negustorilor e mult mai periculoasă, mai plină de primejdii potenţiale decât Sahara.

Sahara africană îşi are oazele sale cu izvoare de apă, între care din timpuri imemorabile s-au stabilit traseele caravanelor, marcate de oasele celor morţi, pe care simunul nu le-a putut acoperi, sau dimpotrivă, le-a scos la iveală.

Deşertul Gobi are alte caracteristici, nu dispune de nici o oază, fântânele sunt ochiuri umplute cu apă şi chiar la malurile râurilor lipseşte vegetaţia obişnuită.

Asta se întâmplă pentru că de multe ori aceste ochiuri de apă seacă din pricini necunoscute, până când din nou, ca prin miracol, se umplu cu apă.

Aici e vorba de un mister natural, care încă nu şi-a găsit nici o explicaţie. Se pot alinia şase astfel de ochiuri de apă, unul după celălalt şi la un moment dat trei să nu mai dispună de apă, pe când celelalte trei sunt pline ochi, unul după altul. Şi lucrurile se schimbă. Nu depinde de sezon, fenomenul se poate repeta de câteva ori pe an.

Aşa se întâmplă că fiecare dintre caravanele care îşi au un traseu precis şi depind de aceste surse de apă. Trebuie nu de puţine ori să-şi modifice traseul, căutându-şi altul nou. Cu ce şanse de succes însă. Pentru a căuta aceste noi locaşuri bogate în apă s-au specializat anumiţi băştinaşi numiţi şimalkişi, care şi-au dezvoltat cu timpul capacitatea extraordinară de a „mirosi” din depărtare sursele de apă.

Câteodată nici măcar asta nu ajută. Deşi depistează sursele de apă care există cu adevărat, pe când ajunge caravana la faţa locului, acestea sunt deja secate.

Din acest motiv, o caravană nu poate să aleagă întotdeauna şi

să meargă pe urmele celei ce o precedase. Prima poate da de o regiune bogată în apă, pe când cea de a doua caravană e posibil să găsească toate izvoarele secate. De aceea, fiecare caravană trebuie să dispună de propria ei echipă de şimalkişi. Şi acest sistem de organizare este atât de important, încât îl patronează însuşi împăratul Chinei, printr-un sigiliu domnesc, serviciile acestui birou fiind plătite în aur O anumită parte de obştii nomade îi invidiază şi îi dispreţuiesc pe şimalki, al căror statut e asimilat cu cel al escrocilor şi şarlatanilor.

Toate astea le relata Georg camarazilor săi în timp ce automobilul străbătea regiunile muntoase bogate în apă, care duceau înspre Kiachta.

Deşertul Gobi fusese pentru Georg singura regiune a Terii în care nu fusese propriul său conducător. Atunci avusese el însuşi parte de o călăuză, cu alte cuvinte se ataşase de o caravană, căreia i-au trebuit douăzeci şi şapte de zile ca să străbată distanţa dintre Ciachta şi Latcheu, deşi în linie dreaptă aeriană era cazul de numai două sute de mile geografice.

Făcuseră mult mai mult, întrucât traseul era în zig-zag, stabilit de către aceşti şimalki care căutau în avans izvoarele de apă.

De aceea şi acum, în noile condiţii, de călătorie cu automobilul, Georg a trebuit să-şi bată capul pentru a-şi aminti liniile directoare ale fostului său parcurs prin deşert.

— Mai bine nu-ţi mai bate chiar atât capul, până la urmă tot vom găsi noi o cale bună de parcurs.

— Trebuie numaidecât să trecem prin Kiachta? a întrebat Leonor?

— Trebuie, numai acolo putem face rost de o echipă de şimalki, sau măcar unul dintre aceştia.

— Cât cere o astfel de călăuză pentru serviciile prestate?

— Sub o sută de lire sterline englezeşti nici nu poţi discuta cu un astfel de „specialist”. El ţine morţiş să vadă aurul, pe care şi-l îngroapă undeva în deşert.

— Păi, în acest caz cum am putea să-l angajăm, dată fiind penuria noastră de bani?

— Cu noi lucrurile stau altfel. Până acum am vorbit de caravane. Automobilul nostru nu e primul care traversează acest pustiu, au mai fost şi altele şi în acest caz banii n-au creat nici o problemă dacă în schimbul lor au căpătat o călăuză destoinică. La noi lucrurile stau într-adevăr pe dos. Pentru un astfel de şimalki călătoria cu automobilul este o recomandare în sine, pentru care nu se pretind bani, dar fireşte, la a doua călătorie

totul se poate compensa. Asta pe de o parte. Apoi nu trebuie să uităm că avem de-a face cu Asia, unde există diferenţe de ordin cultural şi religios, de condiţii geografice şi de multe altele. În acest caz o recompensă, cum ar fi un ceasornic bun de buzunar sau un compas ar fi o răsplată mai mult decât o monedă şi preţuită la o inestimabilă valoare.

— Kiachta aparţine Rusiei?

— Da, ea este foarte aproape de graniţa chineză şi după un tratat între cele două ţări, numai în acest oraş este permis comerţul de graniţă.

— Guvernul chinez este la fel de strict în privinţa permiselor de liberă trecere ca şi cel rus?

— De fapt lucrurile se petrec la acelaşi nivel de autoritate, dar întrucât noi am trecut graniţa siberiană fără nici un paşaport de traversare, aşa vom proceda şi cu regiunea chineză, mai ales că ne aflăm într-un automobil blindat. Pe de altă parte, nu suntem obligaţi să o luăm direct înspre Kiachta, putem face un ocol mai mare şi să evităm această localitate.

Au întâlnit şi pe drumul ales suficient de multe caravane la care erau înhămaţi doi bivoli de tracţiune, dar şi caravane clasice cu cămile, care toate se grăbeau înspre Kiachta. Unde aveau să-şi primească marfa şi să unească mai multe. Într-una mai mare.

Cămilele acestea asiatice erau animale de povară, câte două înhămate la o căruţă, deosebindu-se de dromaderele africane.

Faptul că cele două feluri de animale au denumirea generică de cămilă e ceva natural, întrucât în afară de căruţele tractate, animalele însele nu se deosebesc practic prin nimic. Există în familia dromaderelor animale mici sau mari, grase sau slabe şi firește, această deosebire se reflectă şi în preţul cu care sunt procurate.

Cămila este poate singura specie de animal care nu se întâlneşte în libertate. Tunguşii sunt unicii care afirmă că în Tibet ar trăi şi asemenea cămile sălbatice, dar numai ei le-au văzut.

Şi iată că în depărtare a apărut Kiachta, cu clădirile sale impunătoare din piatră. Înconjurate la periferie de o mare de magherniţe construite ca nişte colibe, din lemn şi lut, unde puteau locui între cinci mii şi cincizeci de mii de suflete. Pe străzi, până de curând nu era îngăduit să apară nici o femeie.

Acum s-a ivit în mijlocul străzii un om îmbrăcat într-o blană de oaie, cu o pălărie de pai pe cap, care şi-a desfăcut buzele într-un gest larg strigând câteva cuvinte chinezeşti. În urma automobilului, pe care probabil numai un şimalki le-ar fi putut

înţelege. Până la urmă acesta a strigat într-o engleză de baltă:

— Vreau să conduc prin deşertul Gobi un tomobil…

Automobilul s-a oprit şi prin geamul deschis mongolul şi-a arătat permisul său şi totodată brevetul sau diploma care-i proba talentul. Omul se numea Beu Li Cian. Şi spre marea uimire a călătorilor noştri, a mai scos la vedere încă două hârtii, prin care se dovedea că a mai condus două automobile prin deşert, unul al unui lord englez şi altul al unui francez, doi călători bine cunoscuţi, care i-au acordat acestui şimalki diplomele respective.

Totul se potrivea la ţanc! Şi lucrurile păreau chiar mai simple, Beu Li Cian îşi pierduse în ultima călătorie calul său şi acum ar fi trebuit să dispună de un altul, care însă ar fi necesitat la rândul său să dispună de calităţi oarecum proporţionale cu ale stăpânului său.

Beu Li Cian pornise de aceea într-un sat îndepărtat unde creşteau asemenea cai nobili, dar preţul pentru unul dintr-aceştia nu-i era accesibil. Acum voia să treacă de cealaltă parte a deşertului Gobi, într-un sat unde locuia fratele său care-i putea procura un astfel de cal la un preţ mult mai mic. Maimaşin, satul acela, era aşadar ţelul lui. Dar cum să ajungă acolo? Fără să aibă un animal de călărie pe măsură nu putea să servească drept călăuză. Ca şi şimalki aşadar, ar fi fost nevoit să se ataşeze unei caravane.

Şi iată că acum îi ieşise în faţă acest automobil, care intenţionează ca şi el însuşi să treacă de cealaltă parte a deşertului.

— Da, tocmai asta dorim să facem şi sperăm că taxa ta va fi destul de ieftină pentru noi.

Lordul îi oferise pentru opt zile şaptezeci şi cinci, iar francezul chiar o sută de monezi de aur.

— Din păcate noi nu dispunem de bani sau aur. N-ai putea să te mulţumeşti cu altceva?

A se urmări continuarea în broşura nr. 8.

CUPRINS

CAP. XVIII *ADAM VREA SĂ SE ÎNSOARE*.....3

CAP. XIX *ÎN MÂINILE CAZACILOR*.....4

CAP. XX *ADAM PE JUMĂTATE ARTIFICIAL*.....13

CAP. XXI *PRIN DEŞERTUL GOBI*.....19

CUPRINS.....25

CROAZIERĂ UCIGAȘĂ

PRIN

DEȘERTUL GOBI

Trădarea falsei călăuze mongole.

Fanatismul chinezesc.

Evadarea lui Maximus din infernul focului.